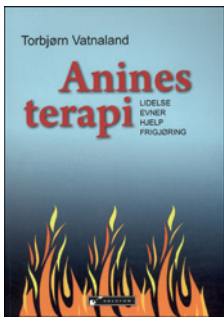

Skjønnlitterært om terapi

Torbjørn Vatnaland

Anines terapi

265 s. Oslo: Kolofon Forlag, 2011. Pris NOK 250
ISBN 978-82-300-0834-8

Jeg fikk for noen år siden en henvendelse fra et forlag om jeg ville skrive kommentarer og ekspertkapitler til en bok hvor «pasienten» hadde innlevert sitt manus på små lapper til forlaget. Det var ikke enkelt å kommentere, og jeg vet ikke om jeg gjorde henne rett. Lappene var satt sammen til en slags helhet. De beskrev en tilstand, en psykose, sett innenfra.

Det blir en litt annen oppgave med denne boken. Kollega Torbjørn Vatnaland har skrevet en bok – en roman tror jeg – for det meste om et møte mellom pasienten Anine og behandleren Rolf Flor. Forfatteren beskriver møtet mellom to mennesker hvor snart den ene, snart den andre, snakker. Hver for seg og sammen i dialog. De roser hverandre for hverandres flinkhet. Det hele kulminerer med at Anine igjen, etter en del viderverdigheter, antakelig ved hjelp av hypnose, begynner å huske detaljer fra en skjellsettende episode som fant sted vel 20 år tilbake i tiden – en bilulykke med katastrofale følger.

Det mest spennende er at forfatteren også tar mål av seg til å beskrive et terapiforløp: hvordan de to deltakerne hele tiden forsøker ut hverandre, klapper den andre på skulderen, og hvor begge er redde for å kaste seg helt ut i det. Av og til kan det være vanskelig å skjønne hvem som sier hva i dialogene, men det er kanskje ikke så farlig. At hemmeligheten kommer på bordet til slutt er ikke uventet. Hva som vil skje med de to etter at katten er sluppet ut av sekken, er vanskelig å vite – der stopper historien. Den passer med den forestillingen mange av oss har om at «der hvor id-et var, skal ego være» – som gamle Sigmund formulerte at hensikten skulle være med psykoanalytisk terapi.

Boken illustrerer godt samspillet i terapi. Men jeg blir sittende og fundere: Er det i virkeligheten snakk om «Anines terapi» – av terapeuten kanskje, eller dreier det seg om terapeutens terapi av Anine, mon tro?

Teksten blir for meg således litt uforløst og lar meg sitte igjen med mange spørsmål. Er hensikten egentlig å beskrive et terapiforløp? Det trekkes inn mange situasjoner, men jeg får ikke helt taket på dem. Det sies også at han på slutten benytter hypnose i behandlingen, men hvordan?

Dette er på mange måter også en dagbok hvor forfatteren påpeker tidsforløpet – i og med at alle snapshots er sirlig nummerert og plassert inn i kalenderen. Det har kanskje liten verdi for leseren å vite disse såpass nøyaktig – om det ikke er en mening med det? Eller tar forfatteren mål av seg til å beskrive en dramatisk, men på et vis en hverdagslig historie som kan skje mange – kanskje nokså tilfeldig? Eller er det en *mening* med symptomene når de etterpå går igjen som en rød tråd? Jeg leter, men er ikke sikker på om jeg finner en sammenheng.

Forlaget sammenlikner boken med «kriminalromanens avdek-kende forløp». Hvis det skal være det viktigste, vil jeg nesten anbefale Jo Nesbøs romaner eller *Da Vinci-koden*. Det angis ikke hvilken kategori forlaget tror utgivelsen hører til i egentlig.

I og med at forfatteren er en kollega, hadde jeg nok ventet en fremstilling med mer relasjon til faget. Men det er kjempebra at

også fagfolk kaster seg ut i den skjønnlitterære skrivingen. Det er, så vidt jeg vet, bare noen få som har tatt sjansen på dette hittil, og boken kan være en god inspirasjon til at flere kolleger gripes av den søte skrivekløen!

Pål Abrahamsen
Seilduksinstituttet
Oslo

For dansk for helsesekretærer på norske legekantor

Benny Ehrenreich, Roar Maagaard,
Peter Vedsted, red.

Klinikpersonale i almen praksis

En basisbog. 357 s, ill. København:
Munksgaard Danmark, 2011. Pris DKK 298
ISBN 978-87-628-0926-0

Dette er ei bok for helsesekretærer ved danske allmennlegekantor. Boka har ei brei tilnærming, og forfatarane tek for seg både organisasjonen til den danske helsetenesta, drift av legekantoret og eit utval kliniske tilstandar. Boka blir for dansk for at norske helsesekretærer vil finne den nyttig.

Kva så dersom boka vart omsett og tilpassa norske tilhøve? Også da er eg litt i tvil om det informasjonsnivået som boka legg seg på. Noko er sjølvsagt heilt adekvat, medan ein god del praktisk stoff om praksisdrift vert litt for lite detaljert. Laboratoriedrift, hygiene og liknande er ikkje detaljert nok i høve til det norske helsesekretærer treng og dessutan får gjennom NOKLUS (Norsk kvalitetsforbedring av laboratorievirksomhet utenfor sykehus).

Dei kliniske delane blir for tilfeldige og lite systematisk tilpassa rolla til helsesekretæren på legekantoret: svare på telefonen, vurdere situasjon og hastegrad samt i mange tilfelle å avslutte samtalen med rådgjeving.

På mange måtar meiner eg at det skulle vore meir av det som er lite, og mindre av det som er mykje. Det er litt synd, for det er ein god idé å sørge for faglitteratur for dei svært viktige medarbeidarane ved legekantora.

Steinar Hunsbår
Faggruppe for allmennmedisin
Institutt for samfunnsmedisinske fag
Universitetet i Bergen